

De strijd om de Grotten

"Geen oorlog heeft mij zoiets te zien gegeven; het Hoofdkwartier zei: "Wij rukken op", maar mijn troepen vechten in bloed, zweet en tranen. Amerikanen vuren op Amerikanen? Jappen verschenen en verdwenen weer als spoken wanneer zij zelf wilden".

Generaal Eichelberger Cdt. 41e R.I. U.S.A.

Amerikanen die op Biak vochten, herinneren zich het door de zon geblakerde eiland als een onafzichtelijke en onwerkelijke wereld. Biak is een eiland van talloze grotten; grotten in de vorm van smalle donkere gangen; grotten met stalagmieten en stalactieten. Het is ook een eiland van ondergrondse stromen en weinig vies smakend water. Soldaten vechten om de weinige waterbronnen en méér dan één Amerikaan sneuvelde, als hij zich in de nacht voorwaarts klauwde om zijn canteen cup te vullen. Biak's grotten zijn waarschijnlijk ontstaan door vulkanische werking. Lang geleden bouwden bezige koraaldiertjes beneden de wateroppervlakte deze grotten en exotische diertjes zwommen door tunnels en spleten, die later honderden Japanse soldaten zouden herbergen. Veelvuldige vulkanische uitbarstingen in lang vervlogen tijden tilden de koraalformaties op tot sommigen van hen 200 voet of meer boven zee uitkwamen. En toen kwamen wij.

De Amerikaanse 41e divisie bestaande uit 12.000 man, landde op 27 mei 1944 op Biak en ontdekten, dat de Jappen genesteld waren in de dominerende punten langs het strand en in ondergrondse posten. De Jappen vertoefden slechts een paar maanden op het eiland, maar hun terreinverkenning waren grondig en goed geweest. Ze hadden een plaats van talloze grotten gelokaliseerd en daarvan een gretig gebruik gemaakt. Deze wijdvertakte grotten waren nooit eerder in kaart gebracht en ontbraken dus op alle kaarten. Een volle maand voor onze aankomst op het strand, vermeerderden de Jappen hun kennis van de grotten, daar zij een invasie verwachtten. Zij trokken voordeel uit de grillige formaties, die de natuur hier voor hen geschapen had en maakten een geheimzinnige vesting van het eiland, dat moeilijk te nemen was.

De 14e Juni kreeg ik de order mij onmiddellijk te melden op het Hoofdkwartier van het 6e leger. Toen ik met de legercommandant sprak, bleek dat naar zijn mening de situatie op Biak slecht was. Ik kreeg opdracht om mij vliegsgewijs naar Biak te begeven om daar het commando over te nemen. Mijn opdracht was de drie vliegvelden aldaar te veroveren en voor gebruik gereed te maken. Ik hoorde tevens op het Hoofdkwartier, dat de 41e divisie zware tegenstand ondervond van de Jappen. De Jappen bestonden uit veteranen met zwaar geschut en tanks.

In 2 Catalina's, geëscorteerd door jagers, vlogen wij naar Biak, vanaf het Sentanimeer bij Hollandia. We hadden een paar kaarten bij ons, maar we hadden verder totaal geen idee wat we op Biak zouden vinden. Ik wist natuurlijk dat de verovering van het eiland een belangrijke en strategische stap zou zijn. Het zou onze bommenwerpers binnen de actieradius van de Filippijnen brengen en bovendien onze jagers gelegenheid geven, vijandelijke vliegvelden aan te vallen op de eilanden in de omgeving. Ik wist dat het Mokmervliegveld op 6 Juni was veroverd, maar dat dit een schijnoverwinning was, omdat de Jappen het vliegveld onder vuur hielden, zodat het vliegveld onbruikbaar voor ons was.

We landden in de baai bij Bosnik, waar ook de grote landing had plaats gevonden. Voor een zware kerel als ik is het overstappen van een vliegboot op een landingsboot altijd een avontuur. Een kleine LCH slingerde zwaar tegen de neus van de Catalina, toen ik over de romp naar voren kroop. De jonge vlieger van de "Cat" probeerde mij te helpen, maar werd door een golf van de "Gat" afgespoeld. Als een goed zwemmer slaagde hij er in om ons te bereiken, maar met verlies van zijn koptelefoon. Uiteindelijk belandde ik in de LCH. Zodra ik aan land was, begaf ik mij naar het Hoofdkwartier om mij te overtuigen van de verwarde en ingewikkelde situatie. Ik vernam toen voor het eerst de zeer kritieke situatie op de 2e en 3e dag na de landing.

Wij waren bij Bosnik, één van de plaatsen aan de zuidkust, geland waar een stukje vlak terrein was. De klippen van de kust waren slechts een paar honderd meter van ons verwijderd en dit gaf de Jappen een prachtig overzicht van de situatie. Ondanks alles bood de vijand op D-day weinig tegenstand. Er v/aren zelfs geen vijandelijke vliegtuigen te bespeuren. Gevechtseenheden van het 162 IR, 3000 man begaven zich onmiddellijk op weg naar de vliegvelden langs de kustweg, die de Jappen hadden aangelegd. Met een hoog moreel beten ze zich door de moeilijke opmars, hitte en gebrek aan water heen. Men ondervond weinig tegenstand. "Het belooft een tweede Hollandia te worden", merkte iemand op. De Jappen hadden zich achter de heuvels teruggetrokken en wij

zouden, na enige kleine weerstanden langs de weg opgeruimd te hebben, weldra de vliegvelden bezetten.

Bij het vallen van de avond was het 162 IR 8 mijl gevorderd en was toen 1 km van het vliegveld Mokmer verwijderd. Die nacht werd er alleen vuur ontvangen van de snipers (sluipschutters), maar de Jappen lagen in een hinder laag, zoals de volgende ochtend zou blijken. Er was artillerie- en mitrailleurvuur en van kniemortieren. Een baan van vuur splitste onze gevechtseenheden van het voorste bataljon (1260 man) en kon zich daarom niet terugtrekken. Op hetzelfde ogenblik werd het voorste bataljon getroffen door tankvuur. Als deze situatie door de Jappen was benut, was dit bataljon in de pan gehakt. Uiteindelijk waren de Amerikanen in staat om terug te trekken naar de stellingen binnen de heuvelrug langs het smalle strand. Ze hadden geen artillerie en waren bovendien te snel opgerukt. Op dat moment kwamen de jagers voor de kust in actie. Het scheepsbombardement was niet bepaald effectief tegen de vijand die op de klippen en in de grotten dekking tegen het vuur hadden gezocht, doch het voorkwam waarschijnlijk een frontale aanval. De vijandelijke 15 cm kanonnen op de wal beantwoordden dit vuur snel en beschadigden een van onze jagers.

Tegen de middag arriveerden 10 amfibietractoren voor de kust en waggelden dapper tegen het rif op, terwijl de rondom hen vallende 15 cm granaten enorme waterzuilen veroorzaakten, om munitie, bloedplasma en water en morfine naar de belegerde bataljons te brengen. Daarna keerden deze amfibische voertuigen terug volgeladen met gewonden. Laat op de avond slaagde een Japanse eenheid er in achter het voorste bataljon door te stoten, waardoor dit bataljon geheel van de hoofdmacht werd afgesloten. Tegen de morgen vielen versterkte Jappeneenheden aan; zij lanceerden drie hardnekkige aanvallen, die allen dezelfde dag nog werden afgeslagen, maar met zware verliezen aan beide zijden. Terwijl de hete middagzon de karang in een hete gloed zette, ontbrandde de eerste tankslag in de ZW-Pacific. Het aantal strijdende tanks was gering, maar toch was het gevecht van zeer groot belang, omdat hierin superioriteit van ons tankwapen werd aangetoond.

Drie Japanse tanks naderden de Mokmerstrip. Ze werden opgevangen door vijf Amerikaanse Sherman tanks, die hen na enkele salvo's volkomen vernietigden. Een half uur later verschenen de resterende vier tanks van de Jappen, ook deze werden onmiddellijk vernietigd.

De Amerikanen hadden de vijandelijke aanvallen doorstaan, maar lagen onder voortdurend vuur vanaf de klippen, zodat hun stellingen onhoudbaar werden. Gedurende die nacht werden ze geëvacueerd door een vloot van amfibische vaartuigen en keerden terug naar Bosnik. De Amerikanen hadden een nederlaag geleden en gedurende enige dagen was de kustweg naar de vliegvelden hermetisch afgesloten. Gedurende mijn middag op Biak ging ik zo ver mogelijk langs de kust tot een mijl voor het Mokmervliegveld. Ik kon toen, zij het met een huivering, aanschouwen wat een van de daar aanwezige officieren beschreef als de "Happy go Lucky" opmars van het 162 IR. Links van mij lag de zee en rechts de Ridge. Als ik vanuit mijn jeep naar de Ridge keek, zag ik de openingen van de nog niet gezuiverde grotten. Ik passeerde de "Narrows" waar de Jappen indertijd de val hadden gesloten en zag de wrakken van de Jappentanks met hun gesneuvelde bemanning er nog in. Ik zag de 15 cm kanonnen naar zee gericht en was blij dat onze landing was uitgevoerd bij Bosnik en niet op het vlakke land bij de vliegvelden. Er waren vele besprekingen in Bosnik in de eerste nacht, voordat ik naar bed ging. De volgende dag ging ik vroeg op stap en bereikte Mokmer zonder moeilijkheden en vond daar de Brigadegeneraal Doe in zijn ingegraven commandopost langs de kust. Doe was mijn opvolgende Divisiecommandant en ik was blij hem in mijn eenheid te hebben, want hij was een groot vechtgeneraal. Ik was niet tevreden toen ik van het front terug kwam, want ik had nog steeds geen overzicht van de situatie en nadat ik de commandant van het 162 en 126 IR had bezocht, wist ik, dat zij even hard in het duister rondtastten als ik. Ieder wist dat de Jappen in de grotten verdwenen en er weer uitkwamen wanneer zij wilden; waar waren de grotten en hoe sterk waren de Jappen? Wij hielden Mokmer in bezit en ten Noorden er van een laag plateau van de Ridge, maar de Jappen waren genesteld op een hoger gedeelte van de Ridge. Verder naar het Noorden bezat de Jap (voor ons verborgen) artillerieopstellingen, van waaruit zij in staat waren ook het vliegveld onder vuur te nemen. Onze vliegtuigen, behalve de kleinere, die wij als waarnemers gebruikten, konden moeilijk op het vliegveld landen. Na langs de kust te zijn opgerukt, eindigde de opmars bijna in een ramp. Het 186 IR (3000 man) was naar de Noordkant van de Ridge gezonden en rukte langzaam op over de Papoeapaden. Deze paden waren zeer steil en smal. 's Avonds ondervond men veel last van vijandelijke infiltraties, met als gevolg vernietiging van onze veldtelefoonkabels. De volgende morgen kregen we versterking vanuit Wakde, n.l. het

163 IR, waardoor het 186 IR in staat was om makkelijker op te rukken. Hun opmars was zeer moeilijk, de jungle van Biak was niet zo dicht als op Birma, maar er waren bomen van wel 180 voet hoog en vele lange hinderlijke lianen, die als grote spinnenwebben tussen de bomen hingen en op de open vlakke stond hoog gras. Er was geen water; de troepen op de Ridge moesten door. De dragers hadden overdag geen last van de Jappen, want zodra maar vermoed werd, dat de Jap ergens zat, werd er onmiddellijk gevuurd door hun escorte. 's Avonds in de schemering vielen de Jappen aan, meestal ontstond er een man tegen man gevecht; men vocht met pistolen, messen en vaak op de vuist. De Jappen op Biak waren uitstekende soldaten. Inmiddels vernam ik dat er totaal ongeveer 10.000 man zat op Biak. Het grootste deel was op het eiland toen wij bij Bosnik landden. Later zijn versterkingen van de Jap, ondanks onze geregelde verkenningen per vliegtuig, bij Korem geland.

De Jappen op de Zuidkust waren veteranen van de strijd in China, bovendien was er een detachement Japanse mariniers, die altijd dapperder en groter zijn dan de andere vijandelijke soldaten. Kolonel Kamazu was de commandant van de Japanse bezettingstroepen. Vijandelijke documenten brachten later aan het licht dat bij een eventuele landing op Biak, al zijn troepen bij de infanterie ingeschakeld werden. De Amerikanen landden slechts met twee regimenten, een tegen drie, een verhoudingsgetal van aanvallende troepen, staat in de instructieboeken voorgeschreven. De 41e Divisie had het zeer goed gedaan. Op Zaterdag vonden Generaal Byres en ik een gemakkelijke weg om vlugger vooruit te komen. We gingen per speedboat naar Owi (ca. 4 mijl van Bosnik gelegen). Voor de landing op Biak waren er geen voordelen gezien in het aanleggen van een vliegveld aldaar. Toen wij niet in staat bleken het Mokmervliegveld veilig te zuiveren, begon men onmiddellijk met het aanleggen van een strip op Owi. In de kortst mogelijke tijd werd deze strip aangelegd, hetgeen het leven van vele jachtvliegers redde.

Owi diende meer dan eens als een vluchthaven voor de jachtvliegtuigen i.v.m. de tropische stormen die plotseling opstaken. Owi was een goed vliegveld, maar het eiland was besmet met "scrubtyphus", welke ziekte vele slachtoffers eiste onder onze troepen. Door deze ziekte vielen meer doden dan door kogels. Op die Zaterdag landden Byres en ik in een klein vliegtuig als eersten op Mokmer. Hoewel de Jappen op 1 mijl het vuur op ons openden kreeg het vliegtuig, zowel bij aankomst als later bij vertrek, toen de Jappen ons wederom beschoten geen treffers. Byres, Doe en ik spoedden ons naar het front, alwaar een jonge inlichtingenofficier ons op de kaart de positie van onze troepen aanwees. Deze positie bleek al spoedig de plaats te zijn waar onze troepen zich theoretisch moesten bevinden. Praktisch klopte het helemaal niet! Het 162 IR viel met 2 bataljons aan, terwijl het 3e bataljon een omtrekkende beweging moest maken om de achterhoede van de vijand aan te vallen. Zij vielen weer een achterhoede aan maar dit bleek jammer genoeg de achterhoede van onze eigen 2 bataljons te zijn. Er ontstond een gevaarlijk en verwarrend gevecht. Een jonge luitenant en ik klommen op een hoge heuvel, vanwaar wij een prima uitzicht hadden op de strijd. Vlak voor ons waren de tanks bezig om een moordend vuur af te geven. Een door onze troepen bezette heuvel bleek weer in handen van de Jap te zijn gevallen. Vandaar uit werd met geweren en machinegeweren op onze tanks geschoten, terwijl om ons heen de Japanse mortiergranaten vielen. Tot mijn stomme verbazing begonnen onze tanks het vuur op mijn hoge heuvel te verleggen. Spoedig bleek mij, dat op nog geen 110 yards beneden de luitenant en mij de Jappen in de grotten lagen en op de tanks vuurden. Het was een oorverdovend lawaai. Ik liet Byres en Doe boven komen, zodat zij ook konden zien hoe de situatie was. Onder ons zagen we de met handgranaten werpende Japanse soldaten in cirkels om onze tanks heen lopen. Dit slagveld bleek een uitermate verwarrend geheel. Bij het naar beneden klimmen brak de liaan waar ik mij aan vast hield en ik viel 4 meter naar beneden, maar kwam gelukkig goed terecht. Ik had genoeg gezien. Dezelfde avond gaf ik order de strijd te staken om te gaan reorganiseren. De grootste vraag was, waar de voornaamste grotten zich bevonden. Ze moesten in de buurt van het vliegveld zijn, maar er moesten ook onderaardse tunnels zijn, waarin de Jappen vlak voor je gezicht indoken om je later van achter aan te vallen. Ik besloot om 3 bataljons diep door te laten stoten naar de Japanse achterhoede, om dan alle Jappen in de grotten en op de Ridge te omsingelen en daarna meter voor meter de bush van Jappen te zuiveren. Ik nam dit besluit, daar ik uit ervaring wist, dat de Jappen zich net als alle Oosterse troepen zeer "unhappy" voelen als zij zich omsingeld weten.

Mijn orders hielden in, dat een bataljon van het 163 IR, welke ten Zuiden van de Ridge was gelegen, een zodanige positie moest innemen, dat het op de Jappen kon neerzien. Op Maandag moest kolonel Newman met zijn 186 IR een omtrekkende beweging maken rond de Ridge. Generaal Doe was het hiermee niet eens, daar hij bang was, dat het 186 IR door de Japanse mortieren in de pan

gehakt zou worden. Gelukkig bleek deze vrees ongegrond, daar het 186 IR zonder verdere moeilijkheden en zonder enige verliezen over de Ridge trok.

Het afgelopen weekend kwam het 34 IR van de 24e divisie ons te hulp uit Hollandia, dat ik order gaf te bivakkeren langs de kust ten Westen van het vliegveld Mokmer. Die avond gaf ik de volgende boodschap uit:

"Achtenveertig uur geleden arriveerde ik hier en was volkomen onbekend met de situatie; ik heb 2 dagen aan het front doorgebracht en heb besloten morgen (Zondag) het vuren te staken en de troepen te reorganiseren. Maandag zullen 3 bataljons doorstoten naar de vijandelijke achterhoede en Dinsdag zullen de 2 andere vliegvelden (Boeroekoe en Sorido) aangevallen worden".

Zonder enige tegenstand werden beide vliegvelden op de vijand veroverd. De moeilijkheden begonnen nu pas goed, want ik had alle vliegvelden in handen, maar geen enkele Jap. Onze omsingeling was zeer poreus en begon nu eerst goed. Er was een ding waar ik steeds op hamerde, n.l. constante rapporten van de commandanten, waar hun bataljons en compagnieën zich bevonden en wel dag en bij nacht. Een steile hoge heuvel, welke de hoogste operatiepost was, werd die dag door ons veroverd.

Spoedig na de verovering meldde dezelfde compagnie, dat zij de heuvel verlaten had, om elders een positie in te nemen. Onmiddellijk gaf ik order om deze heuvel weer te bezetten en bezet te houden tot het einde van de strijd op Biak. Een keer een onderlinge strijd van mijn bataljons was genoeg geweest naar mijn mening. Op de dag dat wij het door de Jappen nog niet geheel voltooide vliegveld Sorido hadden bezet, maakte ik aldaar een ronde over de strip met generaal Sverdrup om te zien hoeveel werk het zou geven en kosten om dit vliegveld te voltooien. Het was zeer rustig op de Sorido-strip, Wij besloten om daar onze K-rations op te eten. Ik had net een hap in mijn mond toen men Jappen ontdekte in een grot beneden ons. Mijn bewakings troepen roepen gooiden onmiddellijk handgranaten in de grot, die echter nog sneller geretourneerd werden. Een mijner officieren wilde met een paar man de grot in om de Jappen uit te roeien, welk dwaas plan ik onmiddellijk van de hand wees. Wij gooiden eerst fosforgranaten in de grot en daarna TNT. Generaal Byres was ondertussen aan een groot gevaar ontsnapt. De troepen van het 163 IR waren in een zware strijd gewikkeld om een heuvel, genaamd "Lone Three Hill", te veroveren. Ik gaf generaal Byres order om zich van de situatie op de hoogte te stellen, daar het gevecht om deze heuvel te lang duurde naar mijn zin. De troepen van het 163 IR werden per telefoon gewaarschuwd, dat generaal Byres onderweg was per Jeep. Dit bericht was in code doorgegeven maar spoedig zou blijken dat de Jap dit bericht onderschept had. Kolonel Moroney had een voorgevoel dat er iemand meegeluisterd had en stond er op dat de generaal in een weaponcarrier zou gaan. Zonder enige moeite bereikte generaal Byres het 163 IR. Onderweg had hij een kleine vertraging ondervonden in het losse zand. Naderhand bleek dat de Jappen bij die plaats in een hinderlaag lagen. Zij waren echter niet geïnteresseerd in een weaponcarrier, maar in een Jeep en lieten zodoende generaal Byres ongemoeid doorgaan. Een Jeep met verbindingspersoneel kwam korte tijd later langs deze plaats en werd overvallen door de Jappen. Van de inzittenden werden 2 man doodgeschoten en de resterende 3 man werden zwaar gewond. De Jap liet hen achter en trok zich terug in de bush langs de weg. Een veldpredikant was de eerste die het drama ontdekte; hij kwam in een truck van het front en had 3 soldaten bij zich ter bescherming. Bij het ontdekken van de zwaar beschadigde jeep stopte de truck en hoorde men één der gewonden schreeuwen: "Ga weg! Jappen liggen in hinderlaag in de bush!" De ongewapende predikant rende naar de gewonde soldaat en bracht hem naar de truck ondanks diens protesterend geroep: "Laat mij maar liggen; ik ga toch dood; red liever jezelf." Onderweg naar het hospitaal overleed deze dappere soldaat, die voor zich zelf geen redding wenste, omdat hij wist dat de Jappen vlakbij op de loer lagen. Ik heb op Biak geen grotere zelf opoffering, eensgezindheid en moed van een mijner soldaten gezien. Hoewel de Jappen inderdaad vlakbij op de loer lagen vuurden zij niet op de veldpredikant. Een patrouille trok er onmiddellijk op uit en wist na een kort gevecht op dezelfde plaats acht Japanse soldaten onschadelijk te maken en de rest op de vlucht te jagen. Na dit gevecht kwam generaal Byres terug met het verzoek om onze troepen bij "Lone Three Hill" terug te trekken en deze heuvel twee dagen lang, door middel van bombardementen en artillerievuur te bestoken. Dit gebeurde en na twee dagen zag de heuvel er als een woestijn uit. De Jappen hadden zich in de grotten teruggetrokken, waar ons vuur hen niet bereikte, maar bij de opmars naar de heuvel bleek dat de vijand zo versuft was door onze bombardementen, dat zij als slaapwandelaars rondliepen. Het 163 IR had dan ook niet zoveel moeite de zo lang begeerde heuvel te bezetten.

Mijns inziens is er in de hele Pacific geen moeilijker te veroveren eiland geweest als Biak. Ik heb zelf hierin 100% zekerheid, omdat ik op alle eilanden ben geweest. Toch ben ik er van overtuigd, dat het aantal gesneuvelde en gewonde soldaten op Biak tot een minimum is beperkt. Als voornaamste oorzaak hiervoor is wel te noemen het feit, dat wij niet op een tori munitie keken. Zodra wij maar vermoedden, dat er ergens een kans bestond op een groot aantal slachtoffers onzerzijds, schroomden wij niet uren lang tonnen munitie te verschietsen. Nog altijd wisten wij niet waar de grotten lagen: waar de ingangen en waar de uitgangen??

Honderden Jappen moesten zich in sommige grotten schuil houden. Bestaande kaarten vermeldden niets over deze grotten. Luchtfoto's wezen ook niets uit. Mijn operatieofficier kolonel Bowen en zijn assistenten riskeerden diverse malen hun leven door met een klein verkenningsvliegtuig heel laag over de bush te vliegen. Eindelijk ontdekten zij de ingangen naar de "West Caves" ten Noorden van kampong Mokmer en de "Ibdi pocket". "Both were as full of troops as a New Guinea Fuzzi-Wuzzi's unwashed head is full of nits!" De belangrijkste grotten waren de "West Caves" (Jappengrot). Ofschoon wij dat toen nog niet wisten, had kolonel Kamuze daar zijn hoofdkwartier. Het was het middelpunt van de Japenbezetting. Zo lang de Jappen deze grot bezet hielden, waren de vliegvelden waardeloos voor ons. De Jappen hadden volop munitie en levensmiddelen, terwijl onze troepen dorst leden. (Zij lesten hun dorst met water uit de ondergrondse beken)

In de Jappengrot werd elektrisch licht opgewekt door benzinemotoren. Er waren houten vloeren en huizen in voor officieren. Gangen en ladders verbonden de kamers in de Jappengrot en maakte het mogelijk dat de troepen in alle stilte de gewenste richtingen gestuurd konden worden. Tevens waren er diverse gangen naar de "West Caves". Er was dus een hoofdgrot ongeveer 25 meter diep en 35 meter breed. Vroeger was het ook een grot geweest, maar het oude dak was verzakt en nu kan je naar beneden kijken waar je de spelonken zag, die naar het ondergrondse doolhof leidden* Er was een andere grot in de onmiddellijke nabijheid, welke mij fascineerde. Dit gat was op zijn minst 330 meter diep en bijzonder smal. In deze smalle grot stond een boom, waarvan de bladeren 7 meter boven de grond uitstaken.

De onderwerping van deze grotten was voor mij en mijn staf een heel nieuw probleem. Op de "Ibdi Caves" probeerden wij het met shipbombing door B 25's. Ik vernam dat een bom in de ingang van een grot viel en onder de grond explodeerde. De Mokmergrotten werden door B 40's en A 20's gebombardeerd maar de Jappengrot moest wel door zware gevechten veroverd worden. De Jap lag n.l. in mitrailleurnesten rond de grot en deze moesten eerst een voor een opgeruimd worden. Eindelijk hadden wij de Jap van de Ridge verdreven, de Jappengrot in. Japanse versterkingen probeerden vanuit Korim tot driemaal toe door te stoten, maar al hun aanvallen werden door ons afgeslagen. Vervolgens gingen wij de Jappengrot met vlammenwerpers bewerken, echter met weinig resultaat. De vlammen konden niet ver genoeg door de kronkelende spelonken komen om effectief te zijn. Het gebeurde meermalen dat de vlammen terugkaatsten, hetgeen vele soldaten verwondde. Wij gingen toen aan het zoeken naar spleten en kieren in de grond en hierin gooiden wij honderden vaten benzine, welke wij dan aanstaken. Wij hoorden een serie ontploffingen en later bleek dat de brandende benzine op een munitiebergplaats was gekomen, hetgeen vele explosies teweeg bracht. De volgende morgen veroverden mijn troepen de rand van de hoofdingang van de Jappengrot. Terwijl de tanks en machinegeweren een beschermend vuur gaven, lieten wij een lading van 400 kg TNT door middel van een winch naar beneden zakken. Deze lading werd elektrisch tot ontploffing gebracht. Zonder dat wij wisten had kolonel Kamuze vroeg in de morgen van 22 Juni 1944 een "All hands" gehouden. Hij gaf order dat alle aanwezige soldaten de grotten moesten verlaten voor een aanval. Hij gaf de gewonde soldaten handgranaten, zodat zij bij de komst van de Amerikanen zelfmoord konden plegen. Hij verbrandde alle documenten en de regimentsvlag en tot slot van deze indrukwekkende "All hands" nam hij zijn samurai en pleegde voor de troep harakiri! Bij het aanbreken van de dag ondernamen de Jappen een grootscheepse harakiri aanval. Zij stuitten op de achterhoede van het 186 IR. Geen der Amerikaanse soldaten geraakte in paniek. Er stonden slechts 12 soldaten van ons op wacht, maar ze gebruikten kalm en vastberaden hun machinegeweren. Bij het dag- worden ging ik per jeep naar het front. Wij reden over de Ridge bij het Mokmer-vliegveld naar het 186 IR. Reeds spoedig vonden wij onze weg geblokkeerd door gesneuvelde Japanse soldaten. Overal lagen dode Jappen; de weg was er compleet mee versperd. Ik stapte uit om bewakingstroepen te inspecteren. Zij vertelden mij direct het hele verhaal: 11 Japanse officieren waren gedood door een .50 machinegeweer van een sergeant; zelfs over de loop lag een dode Jap.

Bij dit bloedige gevecht vlak bij het hoofdkwartier van de commandant, had een roodharige soldaat een aanvallende Jap met zijn geweerkolf gedood. Ik was trots op deze mannen, die met ware doodsverachting hun commandant, kolonel Newman, beschermd hadden. Ik besloot hen te decoreren en nog wel dezelfde dag. 2 man zouden de zilveren en twee man de bronzen ster krijgen. Ik had het gevecht niet gezien en besloot de vier onderscheidingen aan hen te geven, zodat zij zelf konden uitmaken wie van hen de zilveren en wie de bronzen ster had verdiend. In een leger is nooit veel sprake van decoratie en dat kan ook niet, maar in dit geval betrof het de troep ter plaatse en niet de mannen in de achterhoede. Het uitmaken wie wel en wie niet een onderscheiding verdiend heeft.

Zo'n zelfmoord aanval heeft mij altijd getroffen als een Japanse militaire invasie en inderdaad heeft het soms tegen een ongedisciplineerde en onervaren troep succes. Toen ik in 1949 vanuit Japan naar de U.S.A. terugkeerde, ontmoette ik een kapitein die op de Filipijnen gevochten had. Hij vertelde mij over een schreeuwende en brullende Japanse harakiri aanval ergens op Z.W.-Luzon. Hij zei dat hij en zijn gehele afdeling op het punt stonden te vluchten; hij deed het echter niet en sloeg de aanval af, waarbij alle aanvallers gedood werden. Het bleek toen dat er maar 8 Jappen aangevallen hadden, waarvan slechts 2 met wapens. Persoonlijk heb ik nooit zo'n harakiri aanval gezien, wel weet ik dat het geen succes heeft tegen goed getrainde en goed gedisciplineerde soldaten. Met zekerheid durf ik dan ook te beweren, dat er nooit een succesvolle aanval heeft plaats gevonden.

Deze "Banzai-attacks" echter schijnen voor de Jappen een geestelijke bevrediging te bezitten. Men vertelde mij eens, dat het hoogste opofferingsgezindheid bezat voor mannen die liever vechtende sterven dan zich over te geven of onder te duiken. Militair gesproken is het echter waardeloos. Het is een luidruchtige zelfmoord en uit Amerikaans oogpunt bekeken verspillen van dappere soldaten.

Gedurende enkele dagen gingen wij niet de "Sump" in, maar gingen we door met in deze grotten explosieven te laten springen. We wisten dat we de strijd daar gewonnen hadden en op 27 Juni besloot ik een onderzoek in te stellen in de grotten. Er hing een onmogelijke stank van lijken. De kogels, granaten en TNT hadden hun werk goed gedaan. In verre nissen hoorden we de gewonde Jappen roepen of kreunen.

Dit is geen plaats om te gaan onderzoeken wat de Jappen tactiek precies is geweest. Onze taak op Biak was uitermate bemoeilijkt door de posities van de grotten, maar het besluit van kolonel Kamuze om vast te houden aan een vooropgesteld verdedigingsplan, heeft ons de overwinning gegeven. Nadat mijn tankmacht doorgestoten was naar Mokmervliegveld, waren de Ildi- en Mokmer-grotten geïsoleerd en van weinig waarde meer voor de Jappen. In plaats van zijn troepen te ordenen en te centraliseren en om een grote troepenmacht aan te vallen, besloot kolonel Kamuze zijn troepen vast te houden en een guerrilla oorlog te voeren. Hierdoor kwamen wij in de gelegenheid hen langzaam maar zeker in te rekenen en ik ben blij dat Kamuze zich aan zijn plannen had vastgehouden.

Mijn taak was volbracht, men had al vastgesteld dat er ongeveer 2800 Jappen gesneuveld waren en 13 gevangen gemaakt, waaronder slechts één soldaat. Toen ik wegging waren nog niet alle grotten gezuiverd en vooral aan de Noordkant van het eiland waren nog vele Jappen, maar wij konden de vliegvelden veilig gebruiken en van een georganiseerd verzet was geen sprake meer.

Ik denk wel, dat er niemand, die op Biak geweest is, de smaak van het karangwater vergeten zal, of de angst dat er in het water, dat we uit de beekjes haalden en er onze veldflessen mee vulden, dode Jappen dreven. Ik herinner mij nog levendig, dat ik na veel moeite aan boord van een Nederlands koopvaardijchip kwam en de gezagvoerder om een heerlijk glas water vroeg; ik kreeg het water maar mocht van hem geen vijf gallon mee de wal op nemen.

Inderdaad was de watertoestand op Biak zeer slecht. Ik vermoed dat de chlorineta-bletten het karangwater totaal ondrinkbaar maakten, toch hebben velen van ons geen last gehad van ernstige ziekten dank zij deze chlorinetabletten.

De technische dienst heeft later de hele inlandse bevolking verhuisd en zij konden pas weer terugkomen, toen het absoluut zeker was dat het water op Biak vrij van lijkengif was.

Ik ging spoedig terug naar Hollandia, waar ik vernam dat ik commandant van het 3e leger was geworden.